

Crítica clàssica

Imma Merino

Beethoven en l'últim concert

PKF - Prague Philharmonia

Auditori Ter, 19 d'agost
Festival de Torroella de Montgrí

El Festival de Música de Torroella de Montgrí va cloure diumenge omplint l'auditori de l'Espai Ter amb un concert amb una orquestra d'una quarantena de músics especialitzada en el clàssic: la PKF-Prague Philharmonia, dirigida per Marek Sedivy. Amb tres peces que Beethoven va crear en l'eclosió de la seva maduresa, va ser la proposta més espectacular pel que fa al volum orquestral i per la mateixa vocació de grandesa del compositor exhibida en part de la seva obra. Una manera potent de tancar el festival i, sens dubte, seductora per al públic. Tanmateix, no va ser la proposta més captivadora en una edició extraordinària plena d'exquisideses, de subtilitats de la música de cambra, de formacions que troben joies amagades, sobretot en el repertori de la música antiga i barroca. Les limitacions pressupostàries, però també el seu mateix ca-

El pianista Igor Ardàsev va acompanyar la PKF - Prague Philharmonia, diumenge en la clausura del festival ■ MARTÍ ARTALEJO

ràcter poc ostentós amb el qual no programa de cara a la galeria, exclou les grans orquestres i els solistes de moda; però, concebuda al marge de l'aparador, la seva programació és l'expressió d'un gust afinat, coherent, i a vegades prou audaç.

El concert va començar amb l'obertura d'*Egmont*, una peça de *música d'escaena* de la qual ara només s'interpreta aquest fragment inicial i que Beethoven, al qual la Revolució Francesa va fer sensible a les lluites per la llibertat, va compondre a partir del

drama de Goethe sobre el comte que, un dia de 1568 a la Grand-Place de Brussel·les, va ser decapitat per ordre del duc d'Alba. La peça fonamental de la primera part va ser el *Concert per a piano i orquestra núm 5* (pomposament anomenat *Emperador*) amb la

participació del pianista txec Igor Ardàsev, que va rebre una ovació entusiasta del públic, però que, sobretot a l'*Adagio un poco mosso*, va semblar atabalat mentre que, potser, li va mancar aquella mena d'expressivitat que, posem per cas i tenint recent el seu úl-

tim concert a Torroella, transmet Joaquín Achúcarro, que, també amb més claredat expositiva, tant ha interpretat aquesta obra.

La segona part va ser de l'*Heroica*, la *Tercera simfonia*, considerada una de les obres monumentals de Beethoven, que, en principi, va dedicar a Napoleó admirant-lo com un heroi revolucionari, però que després s'ho va repensar en observar que s'havia convertit en un emperador tirànic. En els

Va faltar una certa gravetat i profunditat en l'execució de l'«Heroica»

seus estudis crítics de les simfonies de Beethoven, Berlioz va dir de la *Tercera* que no evocava batalles i marxes triomfals, sinó pensaments greus i profunds d'un compositor tan potent com turmentat. I potser hi va mancar una certa gravetat i profunditat en l'execució. ■